

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci **žalobce: P.R., nar. „X“, zastoupeného V.R., nar. „X“, jako zák. zástupcem, oba bytem „X“, zastoupený JUDr. Martinou Švejdovou, advokátkou se sídlem třída Míru 92, 530 02 Pardubice, proti žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2015, č.j. MPSV-UM/7047/15/9S-PDK,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Žalobce se prostřednictvím své zákonné zástupkyně včasnou žalobou podanou podle části třetí, hlavy II., dílu I. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích ze dne 23. 3. 2015, jímž byl žalobci snížen příspěvek na péči

dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění (dále jen „zákon o sociálních službách“), a to z 12.000 Kč na 6.000 Kč měsíčně od dubna 2015.

Zákonná zástupkyně žalobce odůvodnila žalobu následujícím způsobem:

Předně sporuje posouzení schopnosti žalobce zvládat životní potřebu orientace ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o sociálních službách. Zákonná zástupkyně žalobce má za to, že se správní orgán prvního stupně neřídil právním názorem nadepsaného soudu vyjádřeným ve věci žalobce v rozsudku č.j. 52 Ad 8/2014-32 ze dne 18. 6. 2014. Pokud jde o hodnocení žalovaným, je toho názoru, že bylo učiněno toliko odkazem na posudek Posudkové komise MPSV ČR (dále jen „PK MPSV“) bez vlastního zhodnocení. Podle přílohy č. 1 vyhl. č. 505/2006 Sb., je schopnost zvládat základní životní potřebu orientace vymezena takto: *„Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.“* Dle zákonné zástupkyně žalobce nebylo řádně zhodnoceno, co je obvyklým prostředím, odmítá názor, že jím je toliko cesta do školy, má za to, že rovněž cesta k lékaři či do obchodu a dále má za to, že chybělo psychologické posouzení úzkostných stavů žalobce. Poukazuje na vážné postižení sluchu, což nebylo řádně zohledněno, zejména při pohybu žalobce v silničním provozu, nesouhlasí s posouzením mentálních kompetencí žalobce v dolním pásmu lehkého duševního postižení, když považuje za věrohodnou lékařskou zprávu PhDr. Marty Kovářové ze dne 7. 8. 2014, kterou žalovaný označil za administrativní pochybení, když byla u žalobce touto zprávou konstatována středně těžká mentální retardace. Zákonná zástupkyně žalobce věrohodnost uvedené lékařské zprávy opírá o dlouhodobou odbornou péči lékařky o osobu žalobce. Dále byla středně těžká mentální retardace žalobce uvedena rovněž v lékařské zprávě MUDr. Evy Čákové ze dne 22.6.2015. Dne 10. 4. 2015 byl žalobce z psychických důvodů omluven na základě lékařské zprávy PhDr. Marty Kovářové ze školní docházky. Rovněž se dle posudkového lékaře OSSZ Chrudim jednalo o středně těžkou mentální retardaci (posudek č.j. LPS/2014/3083-CR_CSSZ). Zákonná zástupkyně žalobce je přesvědčena, že žalobce není schopen rozpoznávat zrakem a sluchem, nemá s ohledem na středně těžkou mentální retardaci ve spojení s poruchou autistického spektra a sociální úzkostí schopnost orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a v nich přiměřeně reagovat, přičemž nelze mít za to, že porucha sluchu je v silničním provozu kompenzována sluchadlem. Žalobce není schopen používat dopravní prostředky, tj. např. autobus, neboť trpí pocity sociální úzkosti, když v tomto ohledu odkazuje zákonná zástupkyně žalobce na lékařskou zprávu MUDr. Čákové ze dne 22. 6. 2015. Obdobné vyplývá ze zprávy speciálně pedagogického vyšetření ze dne 12. 2. 2015, neboť žalobce je rovněž postižen vývojovou řečovou dysfázií.

Zákonná zástupkyně žalobce namítá, že závěr posudku PK MPSV ze dne 8. 7. 2015 o tom, že žalobce trpí lehkým duševním opožděním - stacionární stav- neodpovídá zdravotnické dokumentaci žalobce, jak již uvedeno shora. Zákonná zástupkyně žalobce zpochybňuje závěr PK MPSV, že by se jednalo o administrativní pochybení při posouzení obsaženém v lékařské zprávě ze dne 7. 8. 2014 PhDr. Marty Kovářové, má za to, že se nejedná o demenci, nýbrž o stagnaci duševního vývoje, což odpovídá závěru Speciálně pedagogického centra Skuteč ze dne 12. 2. 2015, kde se uvádí *„rozevírání nůžek v integraci.“* Zákonná zástupkyně žalobce namítá nesprávné zhodnocení psychiatrického nálezu MUDr. Evy Čákové ze dne 22. 6. 2015 v posudku PK MPSV, když zde byl obsažen jednoznačný závěr o středně těžké mentální retardaci žalobce. K závěru o posudkovém omylu lékaře OSSZ

v Chrudimi ze dne 24. 8. 2010, pak uvedla, že tento závěr není podložen důkazy a není uvedeno, jací znalci tento závěr učinili. Dle zákonné zástupkyně žalobce není zjevné, proč je za objektivní posouzení považováno právě posouzení lékaře LPS OSSZ Chrudim ze dne 2.8.2013. Dále namítá, že posudkoví lékaři nemohli hodnotit IQ žalobce, neboť s ním nikdy nepřišli do styku. Zákonná zástupkyně žalobce má za to, že posudek PK MPSV řádně nezhodnotil žalobcovy schopnosti zajistit si základní životní potřeby ve vztahu k jeho psychickým problémům.

Zákonná zástupkyně žalobce namítá, že v řízení o přiznání průkazu ZTP/P byla podle § 34 odst. 4 zák. č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zák. č. 329/2011 Sb.“) rovněž posuzována schopnost orientace a pohyblivosti žalobce, dle ní se tak jednalo o stejná kritéria na základě stejné zdravotnické dokumentace, přičemž průkaz ZTP/P byl žalobci přiznán.

Ohledně posouzení základní životní potřeby stravování zákonná zástupkyně žalobce namítá, že opomíjí skutečnost, že žalobce musí dostávat své obvyklé jídlo. MUDr. Čáková ve zprávě ze dne 22. 6. 2015 hodnotí restrikcí potravin jako velký problém. Žalobce přitom není schopen si potravu sám naservírovat a naporcovat. Uvedenému odpovídá i zpráva ze dne 12.2.2015. Ve vztahu ke zprávě ze sociálního šetření ze dne 4. 2. 2015 sporuje zhodnocení počítání (sčítání, odčítání, násobíka), schopnosti čtení a orientace v textu, odkazuje na záznam sociálního šetření úřadu práce ze dne 3. 7. 2014. Ve vztahu k tělocviku, kdy žalobce nepoužívá naslouchadlo, sporuje, že komunikuje pouze nonverbálně s ohledem na vývojovou řečovou dysfázii. Vylučuje, že by žalobce jezdil se školou na výlety a exkurze. Sporuje rovněž zhodnocení vztahů se spolužáky, poukazuje na zprávu MUDr. Čákové, kdy byly řešeny problémy se spolužáky, odmítá, že by měl žalobce kamarády, že by vycházel se spolužáky a komunikoval s nimi. Celkově označuje zákonná zástupkyně žalobce zprávu ze sociálního šetření za účelovou a dále odmítá, že by došlo ke zhodnocení psychického stavu, neboť uvádí, že nebyly doloženy žádné nové lékařské zprávy.

Celkově považuje zákonná zástupkyně žalobce zhodnocení provedené v posudku PK MPSV za nedostatečné a nepřesvědčivé, navrhla proto zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný setrval na zhodnocení skutkového stavu věci, a na svých právních názorech, jak jsou prezentovány v žalobou napadeném rozhodnutí, konstatoval závěry PK MPSV a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Průběh správního řízení a posouzení věci krajským soudem:

Podle ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, se pro účely tohoto zákona rozumí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb. Podle ust. § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách, nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 při splnění dalších podmínek uvedených v tomto ustanovení zákona o sociálních službách. Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách, pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat základní životní potřeby v přijatelném

standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potencionálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Vyšší vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanovuje prováděcí předpis (§ 9 odst. 6 zákona o sociálních službách) – vyhl. č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v platném znění (dále jen „vyhl. č. 505/2006 Sb.“).

Dne 30. 6. 2013 skončila platnost posudku o zdravotním stavu vydaného k příspěvku na péči pro osobu žalobce, proto bylo dne 10. 6. 2013 zahájeno správní řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči. Dne 5. 9. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Pardubicích jako správního orgánu prvního stupně, jímž byl příspěvek na péči snížen z 12.000 Kč na 6.000 Kč měsíčně od října 2013. Dne 5. 9. 2013 bylo Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR jako odvolacím správním orgánem vydáno rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Posledně uvedené rozhodnutí bylo rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 18. 6. 2014, č.j. 52 Ad 8/2014-31 pro vady řízení zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V rozsudku vyslovil nadepsaný krajský soud závazný právní názor. Předně krajský soud uvedl, že v odvolacím řízení si žalovaný správně vyžádal posudek příslušné PK MPSV, z něžž musel vycházet, ovšem za předpokladu, že posudek je nejen úplný, čili obsahuje veškerou dostupnou zdravotnickou dokumentaci, ale zejména musí splňovat požadavek přesvědčivosti, tzn., že musí obsahovat náležité a logické zdůvodnění svých posudkových závěrů. V dané věci však nebyl ve složení PK MPSV přítomen psychiatr či psycholog, proto právě s ohledem na zdravotní postižení žalobce nepovažoval krajský soud závěr posudku za dostatečně přesvědčivý. Krajský soud vytkl posudku absenci odborného posouzení psychologických a psychiatrických potíží žalobce, přičemž uvedený posudek sice odkazoval na provedené sociální šetření, avšak v souvislosti s uplatněnou odvolací námitkou nedostatečně zhodnotil schopnosti žalobce při zvládání základních životních potřeb stravování a orientace a v žalovaném rozhodnutí chyběly úvahy týkající se naplnění či nenaplnění zákonných hledisek podhodnocení nároku na příspěvek na sociální péči ve vztahu ke zvládání zmíněných základních životních potřeb žalobce. Uvedené nedostatky tak měly být v dalším řízení odstraněny, tj. žalovaný měl při svém rozhodování vycházet z takového posudku, který bude uvedeným kritériím, a to zejména řádnému složení PK MPSV vyhovovat.

V průběhu dalšího řízení bylo provedeno nové sociální šetření v přirozeném prostředí žalobce dne 3. 7. 2014 a následně doplněno dne 4. 2. 2015. Posouzení stupně závislosti bylo nově provedeno lékařkou OSSZ v Chrudimi dne 5. 1. 2015 MUDr. Jitkou Zemanovou, a to na základě nových lékařských psychologických a psychiatrických vyšetření žalobce – z lékařské zprávy z oboru psychologie PhDr. Kovářové ze dne 7. 8. 2014 a z lékařské zprávy z oboru psychiatrie MUDr. Čákové ze dne 9. 12. 2014. Posouzení tak bylo správním orgánem prvního stupně provedeno na základě zdravotnické dokumentace žalobce ke dni 31. 7. 2014 (MUDr. Kovářová) a na základě uvedených odborných nálezů z oboru psychologie a psychiatrie, na základě výsledku protetického vyšetření MUDr. Berana ze dne 14. 7. 2014 a na základě ORL vyšetření MUDr. Praislery ze dne 2. 7. 2013 a ze dne 8. 9. 2014. Lze tedy shrnout, že správní orgán prvního stupně doplnil skutkový stav věci o nové lékařské nálezy a o nové sociální šetření v přirozeném prostředí žalobce a o nové posouzení vyhotovené lékařem LPS OSSZ v Chrudimi, přičemž toto posouzení provedla jiná lékařka než v řízení vedeném před vydáním zrušujícího rozsudku (MUDr. Skálová). Dle posouzení s platností od 1. 7. 2013 do 30. 6. 2016

přítom závislost žalobce odpovídá II. stupni (středně těžká závislost) z důvodu potřeby pomoci v těchto oblastech základních životních potřeb: komunikace, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity. Tedy posouzení je ve shodě s předchozím posouzením učiněným MUDr. Skálovou. Ve vztahu k orientaci bylo zdůrazněno, že žalobce trefí na známá místa, dojde do školy. Příčinou nutnosti doprovodu není dezorientace, nýbrž úzkostné stavy, do školy však chodí sám. Za přirozené prostředí označil správní orgán prvního stupně Skuteč, neboť zde žalobce studuje a bydlí, má zde kamarády. Dále vycházel správní orgán prvního stupně z toho, že za pomoci pěstounky a asistentky se žalobce pomalu přibližuje svým vrstevníkům. Pokud jde o stravu, žalobce se nají sám, to, že stravu připravuje pěstounka, bylo označeno za přirozené k věku žalobce, stejně tak jako ta okolnost, že žalobce jí, na co je zvyklý. Žalobce nemá dietní režim. Krajský soud proto konstatuje, že již z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23.3.2015, č.j. 3446/2015/SKU je zjevné, že se správní orgán zabýval základní životní potřebou orientace a stravy žalobce a že své závěry v tomto ohledu odůvodnil.

Žalovaný k odvolání žalobce, které se soustředilo na námitku do posouzení orientace a stravy žalobce, zadal nové posouzení stupně závislosti žalobce podle § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách, PK MPSV v Hradci Králové. Jednání komise se konalo dne 8. 7. 2015, přičemž **v PK MPSV zasedla jako odborná lékařka MUDr. Tereza Szymanská, lékařka s odborností psychiatrie.** Podle posudkového závěru jde u žalobce ke dni 1. 7. 2013 o osobu do 18 let věku, která se považuje za závislou na pomoci jiné osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby, není schopen zvládat pět základních životních potřeb (komunikace, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity). Doba platnosti posouzení byla stanovena do 1. 7. 2016. PK MPSV přitom vycházela ze tří sociálních šetření provedených sociálním pracovníkem správního orgánu prvního stupně v přirozeném prostředí žalobce - dne 10. 6. 2013, 3. 7. 2014, 4. 2. 2015 a ve vztahu k posouzení správním orgánem prvního stupně dále rovněž z rozhodnutí Úřadu práce Skuteč o přiznání průkazu ZTP/P ze dne 3. 3. 2015, z lékařského nálezu praktické dětské lékařky žalobce MUDr. Kovářové ze dne 11. 12. 2014, z doporučení pro školu psychologky PhDr. Marty Kovářové ze dne 10. 4. 2014 a z psychiatrického nálezu MUDr. Čákové ze dne 22. 6. 2015. Tedy krajský soud má za to, že PK MPSV posoudila závislost žalobce na pomoci jiné osoby na základě dostatečného množství podkladů, dokonce na základě širšího množství podkladů, než tomu bylo před správním orgánem prvního stupně. PK MPSV se vyjádřila rovněž ke sporovaným základním životním potřebám žalobce - orientace a strava. Ohledně potřeby orientace zhodnotila, že se u žalobce nejedná o těžké postižení, neboť není dána u žalobce praktická slepota nebo hluchota, postižení sluchu je kompenzováno sluchadlem, žalobce se orientuje v přirozeném prostředí, není u něj zjištěna těžká demence ani jiné těžké duševní opoždění. Ohledně stravování vycházela PK MPSV z toho, že žalobce nemá dietní režim, není u něho dána neschopnost stravování, nejedná se o anatomicou či funkční ztrátu obou horních končetin ani o těžké mentální postižení žalobce. Žalobce je schopen stravu naporcovat a stravu a pití zkonzumovat. Dle krajského soudu se tak PK MPSV ve svém posudku dostatečně vyjádřila k důvodům neuznaných základních životních potřeb žalobce.

Rovněž PK MPSV uvedla, že průkaz ZTP/P byl přiznán na základě posouzení jiných posudkových kritérií než je tomu u příspěvku na péči. K tomu je třeba uvést, že jestliže zákonodárce stanoví v odvolacím řízení o příspěvku na péči nutnost posouzení prostřednictvím PK MPSV, pak toliko toto posouzení je ve věci příspěvku na péči relevantní. Jde přitom o to, zda právě posouzení PK MPSV je řádné co do jejího odborného obsazení,

množství podkladů a odůvodnění závěrů s případným poukazem na konkrétní lékařské nálezy či výsledky sociálního šetření. V dané věci považuje krajský soud výsledky sociálního šetření za věrohodné, a to již proto, že bylo provedeno celkem třikrát, tedy lze jej považovat za dostatečně vypovídající o chování žalobce v jeho přirozeném prostředí. Pokud jde o žalobní námitku posouzení duševního stavu žalobce, PK MPSV přímo uvedla odkaz na kontinuálně hodnocené lehké duševní opoždění žalobce dle zpráv PhDr. Marty Kovářové z dubna 2006 až 12. 2. 2007 (IQ 55). Stanovení středně těžké mentální retardace v nálezů téže lékařky ze dne 7. 8. 2014 označila PK MPSV za administrativní pochybení. Objasnila přitom, že lehké duševní opoždění je podloženo obsahem dokumentace LPS OSSZ v Chrudimi a zejména, že od 2 let věku se toto postižení může prohlubovat pouze demencí, o níž se u žalobce vzhledem k jeho věku nejedná. Jestliže žalobkyně tento odborný lékařský názor napadá, nemůže tak úspěšně činit toliko svým tvrzením, aniž by nabídla konkrétní důkazy obsahující oponující odborná stanoviska. Krajský soud není oprávněn k tomu, aby sám činil odlišné odborné závěry v této oblasti, tj. ohledně možnosti případné progresy uvedené duševní poruchy žalobce. Jestliže přitom žalobkyně nenabídla jiná konkurující odborná stanoviska, pak toliko žalobní tvrzení nemůže obstát. Krajský soud proto objasnění PK MPSV o tom, proč považuje poruchu žalobce za lehké duševní postižení a naopak odmítá objektivnost zhodnocení za středně těžkou mentální retardaci, považuje za dostatečné. PK MPSV dostatečně zhodnotila, že se u žalobce jedná o osobu s těžkou oboustrannou percepční nedoslýchavostí kompenzovanou oboustranně sluchadly, s poruchou přizpůsobení s obsedantně kompulzivní symptomatikou a sociálně fobickou poruchou v rámci příznaků poruchy autistického spektra, o dolní hranici lehkého duševního opoždění - stacionární stav s vývojovou dysfázií - expresivní a receptivní porucha řeči při sníženém sluchu s tím, že žalobce je schopen samostatné chůze bez opory.

Rovněž k posudku posudkového lékaře OSSZ v Chrudimi se PK MPSV přesvědčivě vyjádřila, když jej označila za posudkový omyl, kdy bylo ve vztahu k žalobci uznáno nezvládání celkem 21 úkonů a kdy byl přiznán příspěvek na péči ve IV. stupni. Ve věci je přitom zjevné, že v porovnání s předchozím posouzením, tj. 10. 4. 2007, které PK MPSV považuje za objektivní, došlo k navýšení o dva úkony, v nichž žalobce neměl údajně zvládat péči o vlastní osobu a soběstačnost. PK MPSV přitom jako důvod uvedla to, že se jednalo o posouzení pouze na základě zprávy klinického psychologa, který hodnotil aktuální výkon žalobce, nikoliv dlouhodobý výkon, který odpovídal k věku 12 rokům pásma dolní hranice lehké mentální retardace. Rovněž podle lékařské zprávy PhDr. Kovářové ze dne 18. 9. 2013 bylo postižení ustáleno na rozhraní lehké a středně těžké mentální retardace, nešlo tedy jednoznačně o středně těžkou mentální retardaci. Posouzení učiněné předchozí PK MPSV dne 11. 11. 2013, v níž nebyl přítomen odborný lékař z oboru psychologie či psychiatrie, když PK MPSV dospěla ke stejnému závěru o neschopnosti zvládání základních životních potřeb žalobce, považuje PK MPSV, jejíž posouzení je v projednávané věci rozhodné, za objektivní.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí správně zdůraznil, že pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu, přičemž se přihlíží k využívání běžně dostupných pomůcek a zdravotnických prostředků. Tedy jestliže zákonná zástupkyně žalobce namítala, že žalobce při tělocviku není schopen verbálně komunikovat, neboť nepoužívá naslouchadla, pak taková námitka nemůže obstát právě proto, že je třeba posuzovat schopnosti žalobce i za využití kompenzačních pomůcek. Pokud jde o námitku, že musely být řešeny problémy ve škole se spolužáky, což mělo patrně vyvrátit výsledky sociálního šetření,

nelze z incidentů, které žalobce prožil a které jsou jistě lidsky nepříjemné, vyvozovat neschopnost jeho orientace či vyčlenění, jak se snad snažila v rozporu s výsledky opakovaných sociálních šetření vyjádřit zákonná zástupkyně žalobce. To, že se žáci setkávají s projevy intolerance jejich spolužáků či dokonce se šikanou je sice negativní politováníhodný jev, avšak současně přirozený jev vyplývající z dynamiky vztahů ve skupině. Pokud byly tyto námitky uplatněny ve vztahu k potřebě komunikace, pak lze jen uvést, že ta byla žalobci uznána.

Jestliže zákonodárce v § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách, požaduje sociální šetření v přirozeném prostředí posuzované osoby, přičemž tím je ve smyslu § 3 písm. d) zákona o sociálních službách, rodina, domácnost, místo, kde pracují a vzdělávají se a realizují běžné sociální aktivity včetně sociálních vazeb, pak bylo sociální šetření správně provedeno právě mimo rodinu rovněž ve školním prostředí žalobce. Nelze přitom ani odhlédnout od toho, že žalobce navštěvuje 9. třídu základní školy, aniž by musel opakovat ročník. Sociální šetření bylo ve škole provedeno dotazy na výchovného poradce a asistenta žalobce. Žalobce se údajně účastní některých akcí přímo ve Skutči. Jestliže v dané věci bylo před vydáním rozhodnutí žalovaného provedeno toto sociální šetření celkem třikrát, pak je zcela namístě, pokud z jeho výsledků PK MPSV a následně rovněž žalovaný správní orgán vycházely. Zákonná zástupkyně žalobce přitom nevznesla žádné námitky takového charakteru, které by činily osobu sociálního pracovníka nevěrohodnou. Žalovaný správně uvedl, že jeho přezkumná činnost se zaměřuje na úplnost a přesvědčivost posudku PK MPSV. Jak již bylo uvedeno shora, posudek PK MPSV byl vyhotoven na základě dostatečného množství podkladů a byl rovněž řádně odůvodněn. Je přitom, zjevné, že je nutně stěžejním důkazem, (jinak by zákonodárce povinnost jeho zpracování ani nestanovil), neboť správní orgán nedisponuje potřebnými odbornými znalostmi - zde v oblasti lékařství a zejména oboru psychiatrie - těmi naopak disponovala PK MPSV, proti jejímž složení ani žalobní námitky nesměřovaly.

Žalovaný rovněž správně uvedl, že při posouzení podle § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách, nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, který nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pokud tedy žalobce ze spíše preventivních důvodů již vůbec nenavštěvuje akce školy, pak k tomu nelze přihlížet, neboť důvod leží v rozhodnutí zákonného zástupce s přihlédnutím k přání žalobce a nejedná se přímo o funkční dopad dlouhodobě nepříznivého stavu žalobce.

Krajský soud proto shrnuje, že rozhodnutí žalovaného je důvodné a dostatečně odůvodněné, objasňuje, pochopitelně za pomoci odkazů na posudek PK MPSV, proč došlo ke změně v posouzení žalobce, když u předchozího posouzení se jednalo o posudkový omyl, kdy bylo zhodnocení lékařem LPS OSSZ v Chrudimi posouzení provedeno toliko na základě lékařské zprávy klinického psychologa. Zejména s ohledem na složení PK MPSV- přítomen psychiatr, na opakovaná sociální šetření v přirozeném prostředí žalobce a s ohledem na objasnění toho, proč je třeba považovat duševní postižení žalobce za lehké duševní postižení, považuje krajský soud rozhodnutí žalovaného za plně přezkoumatelné, jeho odůvodnění za dostatečné a přesvědčivé. Námitky zákonné zástupkyně žalobce, které směřovaly do posouzení duševního postižení žalobce a s tím spojeného posouzení zvládání neuznaných základních životních potřeb žalobce (zejména orientace a stravy) jsou nedůvodné, jak vyplynulo z výsledků sociálního šetření a posouzení PK MPSV. Žalobce dochází do školy a ze školy zcela sám, tedy je plně mobilní, nemá zvláštní dietní režim, stravu je objektivně schopen naporcovat a zkonsumovat, k zavedené praxi zohledňující jiné důvody než funkční

dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (např. ohleduplnost) nelze v tomto ohledu přihlížet.

Na tomto místě krajský soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho

úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 zamítl.

Náklady řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný v tomto typu soudního řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 1. března 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová